

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Jaroslavem Srbou, advokátem, se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2006, č. j. 57 Ca 44/2006 - 83,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 30. 3. 2004, č. j. JMK 4842/2004/OD Ko, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy ze dne 13. 11. 2003, č. j. OD-46403-PZ/03 CI, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) za porušení § 4 písm. b) a c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), jehož se dopustil tím, že dne 14. 9. 2003 ve 14:10 hod. jel s motorovým vozidlem Opel SPZ X v B. po ulici O., nerespektoval přenosné dopravní značení B1 - zákaz vjezdu všech vozidel - s dodatkovou tabulkou „mimo bus a vozidel stavby“, a z toho důvodu byl zastavován v blízkosti křižovatky s ul. L. hlídkou policie ČR, přičemž pokynu policisty k zastavení vozidla neuposlechl, pokračoval v jízdě směrem k ul. D. a byl pronásledován hlídkou Policie ČR až na ul. M., kde zastavil u obchodního střediska B. a byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti

silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích mu byla podle § 22 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 600 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 uvedeného zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 500 Kč.

K odvolání žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními prvoinstančního správního orgánu, považuje skutek popsany ve výroku jeho rozhodnutí za prokázany a souhlasí s posouzením skutku žalobce tak, jak jej provedl prvoinstanční orgán. Žalovaný shledal neopodstatněnou námitku žalobce směřující proti umístění značky „zákaz vjezdu“ s dodatkovou tabulkou „mimo BUS a vozidel stavby“. Ulice O. byla uzavřena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a to rozhodnutím příslušného silničního správního úřadu, jehož správnost není žalovaný oprávněn v rámci řízení o přestupku přezkoumávat. Žalovaný neshledal důvodnými ani námitky žalobce směřující vůči postupu prvoinstančního správního orgánu při projednání věci a doručování písemností v průběhu správního řízení (pošta doručovala žalobci na adresu jeho skutečného pobytu a nikoliv na chybně uvedenou adresu jiné osobě) a uzavřel, že obviněný nebyl ukrácen na žádném ze svých práv. Tvrzení žalobce, že se v době od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 nezdržoval na adrese B., G. 3, žalovaný neuvěřil a nepovažoval za nezbytné k této skutečnosti vyslyšet otce žalobce. Podkladem pro rozhodnutí byly listiny vyhotovené před zahájením řízení a výslech svědka; se spisem se žalobce seznamoval, výslechu svědka byl přítomen a kladl mu otázky. K námitce žalobce týkající se délky lhůty k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí (3 dny), jež mu byla žalovaným stanovena, žalovaný uvedl, že k určení lhůty je příslušný podle § 27 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a že žalobce prostřednictvím zmocněnce lhůtu bez výhrad akceptoval, což vyplývá z protokolu ze dne 16. 3. 2004 a nevyužil ani možnosti podle § 28 správního řádu požádat o její prodloužení.

Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím žalobu u Krajského soudu v Brně, v níž namítal, že správní orgány obou stupňů se dopustily celé řady zásadních procesních i věcných chyb a porušení zákona. Žalobce má především za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 46 a § 59 odst. 1 správního řádu a nezjišťoval přesně a úplně skutečný stav věci, při svém rozhodnutí ne vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neposuzoval věc objektivně, celé řízení vedl jednostranně a byl veden zřejmou snahou prokázat žalobci spáchání přestupku bez ohledu na faktické skutkové okolnosti a procesně právní principy. Žalovanému vytýká, že nepřihlédl k námitkám žalobce o nevěrohodnosti výpovědi policisty D. J. Připomíná, že sám žalobce nebyl v řízení vůbec žalovaným vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že mu byla poskytnuta pouze třídní lhůta k vyjádření se k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění, příp. k návrhu na jeho doplnění, ačkoliv obvyklé pořádkové lhůty jsou ve správním řízení nejméně desetidenní a pro takto krátkou lhůtu nebyl žádný rozumný důvod. Žalobce rovněž poukázal na vady v doručování písemností správními orgány spočívající v nesprávném uvedení adresy žalobce a jeho příjmení na rozhodnutích a dalších dokladech se zásadním významem pro průběh a výsledek řízení. Žalobce trval na svém stanovisku, že v žádném případě nemohla nastat při doručování předvolání v řízení před prvostupňovým správním orgánem fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce se nejmenuje Sa., ani Sb., nebydlí ani na adrese B., G. 9, ani B., G. 3, a v období od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 se trvale nezdržoval ani na adrese Brno, G. 3, ale na adrese B., K L. 5.

Podle názoru žalobce je v řízení důležitým důkazem rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy ze dne 25. 7. 2003, kterým bylo povoleno provést úplnou uzavírku komunikace O. od 4. 8. 2003, tedy již za deset dní ode dne vydání rozhodnutí, ačkoliv proti

rozhodnutí bylo přípustné odvolání v 15-ti denní lhůtě ode dne jeho doručení. Značka „zákaz vjezdu“ tak byla umístěna na základě nepravomocného a tedy neplatného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému uhradit žalobci náklady řízení ve výši 5225 Kč.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 12. 2004, č. j. 57 Ca 32/2004 – 38, žalobu zamítl jako nedůvodnou, když žádné žalobcově námitky nepřisvědčily.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i z toho důvodu, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost rozhodnutí. Žalobce označil výše uvedený rozsudek krajského soudu za formální, když podle jeho názoru uvedený soud téměř nehodnotil skutkový stav věci a rovněž se nezabýval právním hodnocením.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2006, č. j. 4 As 28/2005 – 76, dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, rozsudek krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2004, č. j. 57 Ca 32/2004 – 38, zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí s odůvodněním, že se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami žalobce, když převážně pouze chronologicky zrekapituloval obsah řízení před správními orgány obou stupňů a závěrem pouze konstatoval, že se s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného ztotožňuje. Věc proto vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem ze dne 20. 12. 2006, č. j. 57 Ca 44/2006 - 83, žalobu znovu zamítl a rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Rekapitulační část odůvodnění jeho rozhodnutí v podstatných rysech koresponduje odůvodnění rozsudku ze dne 21. 12. 2004. K jednotlivým žalobními námitkám pak krajský soud uvedl:

K námitce zpochybňující fikci náhradního doručení předvolání k projednání přestupku před správním orgánem I. stupně odkázal na ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a na § 4 odst. 1 a § 24 odst. 1 a 2 správního řádu a dospěl k závěru, že v případě doručování předvolání k ústnímu projednání věci došlo k náhradnímu doručení (fikci doručení), neboť žalobce se v místě doručení v uvedenou dobu zdržoval. Krajský soud poukázal na to, že pokud prvoinstanční správní orgán při doručování zásilek žalobce uváděl orientační číslo 9 namísto orientačního čísla 3, které je správné, vycházel z „Oznámení přestupku“, vypracovaného policií, ve kterém je uvedena adresa B., G. č. 9. První úkon, který správní orgán vůči žalobci učinil, byl příkaz vydaný dne 29. 9. 2003, který žalobce osobně převzal, ač byl doručován na adresu G. č. 9. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor v době, kdy měl údajně pobývat na adrese K L. 5, Brno, tuto skutečnost však správnímu orgánu nesdělil, v podaném odporu své bydliště vůbec neuvedl, čímž porušil povinnost účastníka řízení spolupracovat se správními orgány v průběhu celého řízení, zakotvenou v ust. § 4 odst. 1 správního řádu. Krajský soud dospěl k závěru, že ust. § 24 odst. 2 správního řádu nebylo ze strany správního orgánu porušeno, přestože na písemnostech, které správní orgán žalobci zasílal je uvedeno G. 9 a mělo být správně G. 3, neboť písemnosti byly poštovním úřadem doručovány na G. 3, kde je skutečné bydliště žalobce, když poštovní doručovatelka věděla, kde žalobce bydlí. Tvrzení žalobce, že se v období od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 zdržoval na adrese B., K L. 5, doložené až v žalobním řízení čestným prohlášením jeho otce PhDr. J. S., považuje krajský soud z těchto důvodů jen za účelové, neboť žalobce tuto skutečnost

v průběhu řízení před správními orgány nenamítal a v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu uvedl adresu G. 3. Krajský soud k této námitce žalobce uzavřel, že správní orgány neporušily ust. § 24 odst. 2 správního řádu při doručování předvolání k ústnímu projednání přestupku, ke kterému se žalobce bez omluvy nedostavil.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nedostatečného zjištění skutečného stavu věci správními orgány, když poukázal na to, že žalovaný na základě v podstatě shodné námitky žalobce v odvolání, doplnil dokazování o výslech svědka – D. J. - policisty, který žalobce z přestupku usvědčoval. Právní zástupce žalobce byl o výslechu svědka vyrozuměn přípisem, který obdržel dne 12. 3. 2004, ve kterém byl rovněž upozorněn na to, že má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění podle § 33 odst. 2 správního řádu. Výslechu svědka se právní zástupce žalobce zúčastnil, měl možnost klást svědkovi otázky, což také činil, provedení žádných dalších důkazů nenavrl. Krajský soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a bylo prokázáno, že žalobce se přestupku, který je mu kladen za vinu dopustil, neboť skutečnosti uváděné v oznámení přestupku ze dne 14. 9. 2004, v úředním záznamu z téhož dne, jakož i skutečnosti zjištěné z výslechu svědka jsou shodné a není mezi nimi žádného rozporu. Krajský soud poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2006, č. j. 57 Ca 50/2004 – 32, ve kterém uvedený soud konstatoval, že správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud správní orgán má hodnotit mezi výpověďmi policistů, kteří v zásadních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání a jestliže tyto svědecké výpovědi společně s dalšími písemnými materiály tvoří ucelený důkazní řetězec, lze zcela spolehlivě dovést odpovědnost žalobce za přestupkové jednání.

Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že výpověď svědka – policisty, spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovést odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Soud neshledal důvodné ani tvrzení žalobce, že ve výpovědi svědka – D. J. - policisty, při vyličení skutkového děje, je řada logických rozporů a nereálných časových údajů. Soud se s žalovaným ztotožnil rovněž v tom, že rozhodnutí o povolení uzavírky pozemní komunikace, z něhož vyplývala přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích žádnými zásadními vadami netrpí. Z kopie rozhodnutí ze dne 25. 7. 2003 založené ve správním spise vyplývá, že se týkalo úplné uzavírky komunikace v termínu od 4. 8. 2003 do 30. 9. 2003, z čehož musí správní orgán při řešení přestupku vycházet a není oprávněn přezkoumávat správnost takového rozhodnutí. Navíc žalobce neprokázal, že by rozhodnutí o úplné uzavírce nebylo dne 14. 9. 2003, kdy se měl přestupku dopustit, pravomocné. Při hodnocení sankce krajský soud dospěl k závěru, že bylo postupováno zcela v souladu s ust. § 22 odst. 2 zákona o přestupcích při použití ust. § 11 a § 12 téhož zákona.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí

správního orgánu měl zrušit. Dále se dovolával důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení před soudem. Stěžovatel je toho názoru, že soud nesprávně hodnotil skutkový stav věci, zejména důkazy, o které žalovaný opírá své rozhodnutí. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že výpověď svědka - policisty, spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost stěžovatele za přestupkové jednání, neboť celý řetězec důkazů údajně usvědčujících stěžovatele ze spáchání přestupku tvoří úkony z „trojjediného” zdroje, a to policisty D. J. Žalovaný i krajský soud se vypořádal (stěžovatel měl patrně na mysli nevypořádal) s obsáhlými námitkami stěžovatele o nevěrohodnosti a účelovosti výpovědi policisty D. J. a s námitkami o nelogických rozporech v jeho výpovědi. Žalovaný ani krajský soud se dále podle stěžovatele nevypořádali v odůvodnění rozhodnutí s námitkou, že stěžovatel nebyl v průběhu celého řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána a s námitkou neúčinnosti doručení předvolání stěžovatele k projednání přestupku. Krajský soud v podstatě veškerá pochybení v uvádění nesprávné adresy a nesprávného příjmení žalobce žalovaným a poštou, shodně se žalovaným přičítá na vrub a k tíži samotného stěžovatele. Je sice pravda, že stěžovatel správnímu orgánu v podaném odporu nesdělil, že se dočasně nezdržuje na ulici G. 3, avšak z tohoto faktu nelze podle názoru stěžovatele učinit závěr o účelovosti čestného prohlášení jeho otce. Podle stěžovatele je naopak tímto prohlášením prokázáno, a nebylo to nijak vyvráceno, že se dne 13. 11. 2003 v B. na ulici G. 3 nezdržoval a nebylo tedy možno použít fikci doručení předvolání k ústnímu jednání. S ohledem na shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2006 č. j. 57 Ca 44/2006 – 83, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s hodnocením důkazů provedeným krajským soudem a s jeho výsledkem zcela ztotožňuje, když podle názoru žalovaného se krajský soud s námitkami stěžovatele vypořádal velmi podrobným a přesvědčivým způsobem. Podle žalovaného se krajský soud vyrovnal i s tvrzeními zpochybňujícími doručení předvolání stěžovatele k ústnímu jednání a to vyčerpávajícím a logickým způsobem. V tomto směru žalovaný odkázal na svoje stanovisko vyslovené ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 6. 2004. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl přítomen při výslechu svědka, kladl mu otázky, vyjadřoval se k věci, k podkladům rozhodnutí, a to i v závěrečné fázi před jeho vydáním a byl tedy aktivně přítomen všem relevantním procesním úkonům. Sám činil všechny úkony, jež lze zahrnout pod pojem „projednání věci”. S tvrzením stěžovatele, že mu bylo upřeno právo na to, aby s ním byla věc osobně projednána žalovaný nesouhlasí. Výslech účastníka nelze zaměňovat s právem účastníka se k věci vyjádřit. Na první uvedené nemá účastník správního řízení nárok, závisí na posouzení správního orgánu zda výslech provede, na vyjádření se k věci právo má, v projednávaném případě bylo stěžovateli toto právo zachováno. Žalovaný uzavřel, že podle jeho názoru rozsudek krajského soudu netrpí žádnou vadou namítanou stěžovatelem, krajský soud v Brně rozhodl po právu a své rozhodnutí logickým a podrobným způsobem odůvodnil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 14. 9. 2003 sepsaného pprap. J. , byl stěžovatel jako řidič motorového vozidla Opel Corsa, modré barvy, RZ: X. v úseku ul. O. v B., (kde byl přenosnou dopravní značkou „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou „mimo BUS a vozidel stavby“ omezen provoz), stavěn dopravní hlídkou vztyčením pravé ruky. Řidič podle pokynu policisty nezastavil, byl hlídkou pronásledován a dostižen na parkovišti před OD B., kde zastavil. Řidič při žádosti o předložení dokladů uvedl, že zastavování vozidla hlídkou nebylo v souladu s právními předpisy. Ke skutečnosti, proč jel bez platného povolení zákazem vjezdu a proč na stavění hlídkou nereagoval, se odmítl vyjádřit s tím, že vozidlem vůbec nejel. Oznámení o přestupku odmítl podepsat. Dne 29. 9. 2003 Magistrát města Brna, odbor dopravy rozhodl v dané věci „příkazem“, jímž uznal stěžovatele vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích za porušení § 4 písm., b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a podle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích stěžovateli uložil pokutu ve výši 600 Kč. Proti tomuto příkazu podal stěžovatel odpor a Magistrát města Brno, odbor dopravy, dále o věci rozhodoval v nezkráceném řízení. K projednání věci nařídil ústní jednání na den 13. 11. 2003, stěžovatele k tomuto jednání předvolal, přičemž předvolání mu zaslal na „G. 9“. Stěžovatel se k jednání, podle údajů v rozhodnutí bez omluvy nedostavil, bylo jednáno bez jeho přítomnosti a rozhodnuto na základě obsahu spisového materiálu (rozhodnutím ze 13. 11. 2003, č. j. OD-46403-PZ/03 CI). Stěžovatel byl uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích za porušení § 4 písm. b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 600 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 téhož zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kde zejména namítal, že mu nebylo umožněno k věci se vyjádřit, neboť předvolání mu bylo adresováno na „G. 9“, zatímco stěžovatel bydlí na adrese „G. 3“. Nesouhlasil s tím, že „zavinění bylo plně prokázáno předloženým spisovým materiálem“, namítal, že správní orgán nezjišťoval, zda byla přenosná dopravní značka umístěna v souladu

s povolením příslušných orgánů a uvedl, že tvrzení policisty v úředním záznamu nelze považovat za nevyvratitelný důkaz. V řízení byl jako svědek vyslechnut zakročující policista, obviněnému (resp. jeho zástupci) byla dána možnost klást svědkovi otázky, se spisem se seznamoval. V průběhu odvolacího řízení stěžovatel v písemném vyjádření ze dne 19. 3. 2004 uvedl, že v době od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003, kdy mu bylo doručováno předvolání k ústnímu jednání se na adrese „G. 3“, nezdržoval, pobýval u svého otce J. S., na adrese K L. 5, X B. K prokázání této skutečnosti navrhol výslech svého otce jako svědka. Navíc podle vyjádření pošty mělo jít o doručování zásilky na jméno „S.“. Rovněž uvedl, že rozhodnutí o povolení uzavírky příslušného úseku místní komunikace trpí zásadními vadami, které způsobují jeho neplatnost. Dále stěžovatel označil výpověď zakročujícího policisty za účelovou a nevěrohodnou, a to zejména pokud šlo o údaj o zastavování vozidla. Tvrdil, že policistu neviděl, a vzhledem k rychlosti vozidla a vzdálenosti, ze které měl policista vozidlo zastavovat, dospěl stěžovatel k závěru, že pokud se policista poblíž projíždějícího vozidla zdržoval, tak se musel objevit z hlediska polohy projíždějícího vozidla až na jeho úrovni, resp. za ním.

Podle Protokolu o ústním jednání (zástupce stěžovatele Mgr. J. S., advokát, byl u tohoto ústního jednání přítomen) ve věci přestupku svědek D. J. dne 16. 3. 2004 vypověděl, že řidič měl při stavění vozidla dostatek času bezpečně zastavit. Svědek se domnívá, že k jeho přehlédnutí nemohlo dojít. Konstatoval, že s pokynem pro zastavení stál na místě delší dobu, tak 2 - 3 vteřiny, ale řidič nezastavoval. Svědek - policista poté nasedl do služebního auta, zapamatoval si státní poznávací značku vozidla, jeho typ a přibližně i viděl, kdo uvnitř sedí. Poté, co vozidlo zastavilo u B. na ulici M., otevřely se dveře u řidiče a vystoupil pan S. Ten vznesl námitku, že zastavování vozidla nebylo v souladu s předpisy, na což svědek reagoval tím, že mu ukázal ust. § 79 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kde je zastavování vozidla upraveno. K dotazu žalovaného na správnost a pravdivost úředního záznamu ze dne 14. 9. 2003 svědek uvedl, že je nepochybně správný a pravdivý. Na otázku zástupce stěžovatele, jestli viděl vozidlo pana S. u OD B. zastavovat, nebo už tam stálo, svědek uvedl, že ho tam viděl přijíždět a zastavovat. K otázce zástupce stěžovatele zda svědek pořídil i jiné podklady, jako např. fotografie, svědek uvedl, že ne, jelikož k tomu nebyl vybaven žádnými prostředky.

Na základě takto podchyceného skutkového stavu věci žalovaný a Krajský soud v Brně při svém rozhodování vycházel: Za podklad pro nová skutková zjištění vzali především úřední záznam ze dne 14. 9. 2003, pořízený svědkem D. J. a jeho výpověď ze dne 16. 3. 2004, které považovali za obsahově zcela shodné a věrohodné. Svědek D. J., jak v úředním záznamu pořízeném dne 14. 9. 2003, tak v při svém výslechu dne 16. 3. 2004 skutkové okolnosti vylíčil totiž naprosto shodně, přičemž neměl na věci jakýkoliv osobní zájem, konal jen svou povinnost policejního orgánu a navzdory časovému posunu se v jeho výpovědích popisujících skutkový stav neobjevují žádné nepřesnosti či logické rozpory.

I podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvodu se domnívat, že by obsah výše uvedeného úředního záznamu neodpovídal skutečnosti. Tento úřední záznam je plně použitelným listinným důkazem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, přičemž aplikovatelnost správního řádu na řízení o přestupku vyplývá z odkazu na obecné předpisy o správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích. Tento důkaz v kontextu s ostatními, je dostatečným podkladem pro závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že se stěžovatel přestupku dopustil. Žalovaný (i krajský soud) postupovali správně pokud tento důkaz akceptovali a vycházeli z něj.

Ve shodě s přesvědčením žalovaného i krajského soudu posoudil i Nejvyšší správní soud výpověď svědka D. J. před odvolacím správním orgánem jako pravdivou a věrohodnou a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč považoval výpověď svědka za důvěryhodnou, dostatečným způsobem zhodnotil důkazy a Nejvyšší správní soud tak má za to, že skutkový stav, jež vzal za základ právní kvalifikace případu, je prokázán dostatečně.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědecké výpovědi policisty. Stěžovatel toto svědectví sice zpochybňoval, avšak krom obecných nekonkrétních tvrzení o jeho nevěrohodnosti, nenamítal nic, co by mohlo správnost údajů poskytnutých policistou zpochybnit. Podle stěžovatele nebylo reálné, aby policista vkročil do vozovky ve vzdálenosti 40 m před blížícím se automobilem žalobce a stál tam po dobu 2 - 3 sekundy, protože 40 m ujede automobil při rychlosti 50 km/h za méně než 3 sekundy. Stejně tak považuje za nereálné, aby za dobu co ujel rychlostí 50 km/h vzdálenost mezi místem, kde jej policista stavěl a místem, kde posléze sám zastavil na ul. Majdalenky jej mohl policista ve služebním vozidle sledovat. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že zcela souhlasí se závěrem žalovaného, že tvrzení svědka o vzdálenosti i časových údajích jsou pouze jeho odhadem a nemusí být naprosto přesné, avšak to ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivitu jeho výpovědi. Ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za nereálné s ohledem na časové a vzdálenostní údaje, aby policista poté, co rychle před přijíždějícím a na jeho pokyn nereflektujícím automobilem opustil vozovku, stihl nasednout do služebního auta, nastartovat a sledovat automobil stěžovatele až na ul. Majdalenky, kde jej legitimoval. Reálnosti takového děje nic neodporuje a zcela mu koresponduje doklad "Oznámení přestupku", úřední záznam sepsaný policistou bezprostředně téhož dne a konečně též výpověď svědka - policisty, včetně jeho záznamu do plánu dopravního značení. K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí. Proti výpovědi svědka stojí osamocena tvrzení stěžovatele, která se jeví jako nevěrohodná, pokud stěžovatel na jedné straně polemizuje s reálností časových a vzdálenostních údajů, kterými svědek popisoval událost, kdy se pokoušel zastavit vozidlo stěžovatele, zpochybňoval též platnost rozhodnutí jiného správního orgánu o umístění dopravní značky „zákaz vjezdu“, přičemž na jiném místě prohlásil, že tudy automobilem vůbec nejel.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud postupoval a rozhodl správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány,

přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily jak oba správní orgány, tak i krajský soud. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Námitky stěžovatele na nedostatečné zjištění skutkového stavu neobsahují nic, co by závěry žalovaného a krajského soudu zpochybňovalo.

Po stránce skutkové, zejména pokud jde o vyhodnocení důkazů, nelze rozhodnutí žalovaného nic vytknout. Podle Nejvyššího správního soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že stěžovatel svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 tohoto zákona a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 téhož zákona a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydaný k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Tímto jednáním se stěžovatel dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu uvedeného v § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon. K otázce nerespektování dopravního značení se Nejvyšší správní soud ostatně vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004 - 59, ve kterém konstatoval, že „jednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, řídit se dopravními značkami (zde: stání bez parkovací karty na místní komunikaci označené dopravní značkou IP 62 „Vyhrazené parkoviště“), naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Materiální znak (§ 2 odst. 1 posledně citovaného zákona) je naplněn, pokud byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti (zde: organizace dopravy na místní komunikaci).”

Tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, tudíž podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

K námitce neúčinnosti doručení předvolání stěžovatele k projednání přestupku Nejvyšší správní soud konstatuje následující: Stěžovatel tvrdí, že mu nebylo předvolání k ústnímu jednání u prvostupňového orgánu na den 13. 11. 2003 doručeno, neboť se v období od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 na adrese B., G. 3 nezdržoval, jelikož se zdržoval na adrese B., K L. 5, což dokládá čestným prohlášením svého otce ze dne 31. 4. 2004, které předložil v řízení o žalobě. Z dodejky založené ve správním spisu vyplývá, že předvolání k ústnímu jednání před prvostupňovým správním orgánem bylo uloženo na poště X B. 1 dne 23. 10. 2003, zásilka nebyla doručena a byla vrácena zpět z důvodu nevyžádání.

Skutečnost, že v posuzovaném případě nemohla nastat fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 2 správního řádu stěžovatel namítal již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Podle § 33 odst. 1 správního řádu má účastník řízení právo navrhnout důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena

do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Podle § 74 odst. 1 téhož zákona o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležitosti omluvy nebo důležitýho důvodu.

Stěžovatel měl v řízení o přestupku, který mu byl kladen za vinu, zákonné právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. měl právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležitosti omluvy nebo důležitýho důvodu.

V případě písemného předvolání by z něj mělo být zřejmé, kdo je předvoláván, v jaké věci, kdy a kam se má dostavit. Předvolání by mělo být v zásadě písemné i když není vyloučeno ani předvolání ústní. Písemné předvolání vzhledem k možným následkům případného nedostavení je vhodné doručit do vlastních rukou předvolaného, aby doručení mohlo být prokázáno. Je však zřejmé, že vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se, musí být předvolání učiněno v takové formě, která nezbuzuje pochybnosti, zda osoba byla řádně předvolána.

Poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem takového postupu je přitom umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Tuto povinnost vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu správní řád ukládá přitom správním orgánům i v ustanoveních § 3 a § 46.

Stěžovatel již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a dále pak ve správní žalobě i v kasační stížnosti namítal, že k ústnímu jednání o přestupku před prvostupňovým správním orgánem řádně předvolán nebyl. Prvostupňový správní orgán toto tvrzení popíral, v čemž mu přisvědčil i žalovaný. Správní orgány obou stupňů vycházely z toho, že se stěžovatel v místě bydliště (B., G. 3) kam mu bylo předvolání zasláno zdržoval, neboť neuvěřily tvrzení stěžovatele, že se v době od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 na uvedené adrese nezdržoval.

V posuzovaném případě správní orgán I. stupně doručoval písemnosti stěžovateli na adresu G. 9, ačkoliv jak vyplývá z fotokopie občanského průkazu stěžovatele založené ve správním spise, stěžovatel měl trvalý pobyt na adrese G. 3. Jak vyplývá z přípisu pošty B. 12 ze dne 24. 2. 2004, toto pochybení prvostupňového správního orgánu bylo při samotném doručování napraveno poštovní doručovatelkou, které byla známa skutečnost, že stěžovatel bydlí na adrese G. 3 a proto doručovala písemnosti na tuto adresu. Stěžovateli byl takto doručen příkaz prvostupňového správního orgánu (na poště uložen dne 1. 10. 2003,

stěžovatelem vyzvednut dne 6. 10. 2003) a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu (na poště uloženo dne 3. 12. 2003, stěžovatelem vyzvednuto dne 16. 12. 2003). Uvedené písemnosti však nebyly doručovány v období 11. 10. 2003 - 30. 11. 2003, ve kterém se stěžovatel na adrese G. 3 podle svého tvrzení nezdržoval. V tomto období bylo stěžovateli doručováno pouze předvolání k ústnímu jednání před prvostupňovým správním orgánem, které bylo uložena na poště X B. 1 dne 23. 10. 2003 zásilka nebyla doručena a byla vrácena zpět s poznámkou „nevyžádáno“. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 46/2003 - 50, ve kterém konstatoval, že „*Domněnku náhradního doručení písemnosti určené do vlastních rukou podle § 24 odst. 2 správního řádu může nezastižený adresát vyvracet pouze dokazováním tvrzení, že se v době pokusu o doručení písemnosti v místě doručení nezdržoval anebo že pošta při doručování zasilky nedodržela postup předepsaný správním řádem.*” Rovněž v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, č. j. 4 Azs 30/2003 - 47, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Při doručování písemností určených do vlastních rukou adresáta je povinností pošty dodržet postup uvedený v ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel především tvrdit skutečnosti, které vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemností určené do vlastních rukou účastníka, jsou tvrzeními, jež v případě, že jsou prokázána, mohou vyvrátit závěr o doručování dokladovaném doručenkou, zásadně jen tvrzení, že se nezastižený adresát v době doručování písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zasilky nedodržela postup předepsaný správním řádem a poštovním řádem.*”

K otázce důsledku existujících pochybností při doručování předvolání obviněnému z přestupku se již vyjádřil také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, když konstatoval, že „*pochybnosti stran řádného předvolání obviněného z přestupku nutně musí vést k závěru, že řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevinny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného.*” S tímto názorem Ústavního soudu se Nejvyšší správní ztotožňuje a má za to, že v projednávané věci výše již popsané skutečnosti vylučují možnost aplikovat fikci doručení ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu, neboť nelze prokázat, že by se stěžovatel na uvedené adrese v uvedeném období skutečně zdržoval. Vyplyvá to též z čestného prohlášení jeho otce PhDr. J. S. ze dne 31. 3. 2004, v němž uvádí, že v období od 11. 10. 2003 do 30. 11. 2003 se žalobce - jeho syn zdržoval na adrese B., K L. 5. Stěžovatel tudíž nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání konanému dne 13. 11. 2003, resp. správnímu orgánu se nepodařilo tuto skutečnost prokazatelným způsobem doložit. Prvostupňový správní orgán tedy pochybil, když porušil stěžovatelovo právo podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Nejvyšší správní soud vycházejí ze zásady, že odvolací řízení tvoří s prvoinstančním jeden celek však zmíněné pochybení prvostupňového správního orgánu nepovažuje za natolik zásadní, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný svým dalším postupem v průběhu odvolacího řízení pochybení prvostupňového správního orgánu zhojil, když nařídil ústní jednání a umožnil stěžovateli se jej zúčastnit, tj. zúčastnit se i výslechu svědka a klást mu otázky. Této možnosti stěžovatel využil tím; že se zmíněného jednání zúčastnil jeho zástupce a svědkovi kladl otázky. Stěžovateli bylo rovněž umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou ani tuto námitku stěžovatele.

Z téhož důvodu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněným tvrzení stěžovatele, že se žalovaný ani krajský soud v odůvodnění rozhodnutí nevypořádali s námitkou, že stěžovatel nebyl v průběhu celého řízení vyslechnut a nebyla mu dána možnost, aby s ním byla věc osobně projednána. Naopak lze souhlasit s krajským soudem, že s touto stěžovatelovou námitkou se žalovaný vypořádal, když uzavřel, že obviněný nebyl ukrácen na žádném ze svých práv a zmínil podklady, ze kterých při rozhodování vycházel.

Ve světle výše uvedených zjištění Nejvyšší správní soud neshledal ani namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť Krajský soud v Brně se v napadeném rozsudku přezkoumatelně vypořádal se všemi žalobními body, vyložil proč neshledal namítaná pochybení a odůvodnil závěry, ke kterým dospěl.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu